

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/67/2024
Identifikačné číslo spisu: 4209010750
Dátum vydania rozhodnutia: 26.11.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Štíft
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:4209010750.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Štífta a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného Ing. E. A. pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 613/2004 Z. z., prerokoval v Bratislave 26. novembra 2025 na neverejnom zasadnutí s následným verejným vyhlásením rozsudku dovolanie obvineného podané prostredníctvom obhajcu Mgr. JUDr. Zoltána Perhácsa, PhD. proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 25. januára 2024, č. k. 4To/78/2023-4163, a takto

rozhodol:

I. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku sa vyslovuje, že uznesením Krajského súdu v Nitre z 25. januára 2024, č. k. 4To/78/2024-4163, a konaním ktoré mu predchádzalo, z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku

bol porušený zákon

v ustanoveniach § 89 ods. 9 a § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 613/2004 Z. z. a v ustanoveniach § 2 ods. 9, § 168 ods. 1, § 176 ods. 2, § 180, § 285 písm. b) a § 319 Trestného poriadku v n e p r o s p e ch obvineného Ing. E. A..

II. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku sa zrušuje uznesenie Krajského súdu v Nitre z 25. januára 2024, č. k. 4To/78/2024-4163, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

III. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku sa Krajskému súdu v Nitre prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

Okresný súd Komárno (ďalej tiež „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 6. júna 2023, č. k. 1T/171/2009-4037, v bode I. uznal obvineného Ing. E. A. vinným v bode 2 z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961

Zb. v znení zákona č. 613/2004 Z. z. (ďalej „Trestný zákon č. 140/1961 Zb.“) a v bode 26 z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. na skutkovom základe, že:

2. ako riaditeľ Obvodného oddelenia PZ H., v mesiaci august roku 2000 až január 2001 z titulu funkčnej nadriadenosti, prikázal ppráp. Q. Meszárosovi po pridelení spisového materiálu ČTS: ORP-170/HU-2000 spracovať zápisnicu - dodatok k výsluchu svedka - poškodeného Ing. Q. U. zo dňa 28. novembra 2000 o 19.00 h, kde mal uviesť, že poškodený si zranenia spôsobil sám a následne spracovať návrh na zastavenie trestného stíhania, pričom v priebehu vyšetrovania tiež prikazoval vykonať tendenčné výsluchy v prospech podozrivého v trestnej veci podozrenia z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 na tom skutkovom základe, že dňa 12. augusta 2000 v čase o 17.30 h v obci H., na hlavnej tribúne štadióna F. O., kde Ing. Q. U., po predchádzajúcej slovnej hádke fyzicky napadol K. J. a to tak, že ho viackrát udrél päšťou do oblastí tváre a následne ho sotil zo schodov tribúny, v dôsledku čoho utrpel zranenia s dobou PN od 14. augusta 2000 do 31. augusta 2000, čo ppráp. Q. K. urobil z obavy pred možnými represívnymi následkami zo strany riaditeľa Obvodného oddelenia PZ H. a dňa 31. januára 2001 spracoval návrh na zastavenie trestného stíhania a obvinený svojím konaním porušil ustanovenie § 2 odsek 1 písmeno b) zák. č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore,

26. dňa 22. februára 2005 v čase okolo 23.30 h v H., na dvore areálu polikliniky Mesta H., z titulu funkčnej nadriadenosti, prikázal hliadke OO PZ H., v zložení práp. S. I. a nstržm. K. J., aby mu hliadka odovzdala doklady, ktoré zadržala primátorovi mesta H. nebohému Q. D., počas preverovania jeho dopravného priestupku - vedenia motorového vozidla pod vplyvom alkoholu, ktorého sa dopustil dňa 22. februára 2005 o 22.50 h v meste H., na križovatke ulíc U. a T., pri vedení vozidla značky V. C., ev. č. J.-XXX D., doklady podozrivého zo spáchania priestupku osobne prevzal a neoprávnene vrátil v presne nezistený čas Q. D., a obvinený svojím konaním porušil ustanovenie § 2 odsek 1 písmeno k) zák. č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 158 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 1. januára 2006 s použitím § 53 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., § 35 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. úhrnný peňažný trest vo výmere dvesto eur, podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody jeden mesiac s tým, že podľa § 54 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Ďalej v bode II. okresný súd obvineného podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora bývalej Obvodnej prokuratúry Bratislava, č. OPv 89/05 z 23. novembra 2009, pre skutok uvedený v bode 1 obžaloby pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a pre skutok uvedený v bode 19 obžaloby na skutkovom základe tam uvedenom, pretože skutky nie sú trestným činom.

Ďalej v bode III. okresný súd obvineného podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora bývalej Vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislava, č. OPv 89/05 z 23. novembra 2009, pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1960 Zb. pre skutok uvedený v bode 3 obžaloby, pre pokračovací trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1960 Zb. v znení zákona č. 613/2004 Z. z. pre skutky uvedené v bodoch 4 a 5 obžaloby, ako aj pre skutky uvedené v obžalobe prokurátora bývalej Vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislava, č. OPv 89/2005 z 23. novembra 2009 pod číslami 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 25 kvalifikované ako pokračovací trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. na skutkovom základe tam uvedenom, pretože nebolo preukázané, že sa skutky stali.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal odvolanie obvinený (rovnako aj prokurátor, ktorý však následne vzal podané odvolanie späť), ktoré Krajský súd v Nitre (ďalej „krajský súd“) uznesením z 25. januára 2024, č. k. 4To/78/2023-4163, podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal dovolanie obvinený prostredníctvom obhajcu Mgr. JUDr. Zoltána Perhácsa, PhD. podaním z 19. septembra 2024, v ktorom navrhol, aby dovolací súd rozsudkom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil, že uznesením krajského súdu bol porušený zákon v neprospech obvineného v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 4, ods. 7, ods. 10, ods. 12, ods. 14, ods. 19, § 119 ods. 1 a ods. 2, § 168 ods. 1, § 176 ods. 1, ods. 2 a § 319 Trestného poriadku a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „Dohovor“), podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal vec okresnému súdu, aby ju znovu v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol. Dovolateľ uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku a uviedol, že ťažiskovým dôvodom podania dovolania je, že konajúce súdy sa buď vôbec alebo nedostatočne zaoberali jeho zásadnými obhajobnými tvrdeniami a argumentmi prednesenými ústne alebo formou písomných podaní počas trestného konania ako celku. V intenciách svojej dovolacej argumentácie zvýraznil, že krajský súd ako odvolací súd sa s odvolacími argumentmi buď nevyrovnal vôbec alebo nedostatočne, neuviedol dôvody na ich odmietnutie, navyše nevysvetlil ani len to, prečo nebolo potrebné aspoň zareagovať na ťažiskové obhajobné námietky a argumenty obvineného, teda z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa konajúce súdy nevyšporiadali s relevantnými obhajobnými právnymi a skutkovými otázkami a ani argumentmi podstatného právneho významu. Pod uvedený dovolací dôvod subsumoval aj dovolaciu námietku spočívajúcu v tvrdení, že nebola v konaní zachovaná podstata totožnosti skutku medzi obžalobou a rozsudkom a absenciu odôvodnenia týchto zmien v rozhodnutiach vo veci konajúcich súdov. Konkrétne poukázal na to, že súd prvého stupňa vykonal zmeny a upravil skutok oproti podanej obžalobe tak, že: i) skutkovú okolnosť uvedenú v obžalobe - „...za účelom vylepšenia štatistiky...“ vypustil zo skutkovej vety výroku o vine, ii) skutkovú okolnosť vymedzenú v obžalobe - „...nakolko už v predchádzajúcom období vyvíjal na neho psychický nátlak formou možného prepustenia z PZ, ak nebude plniť jeho pokyny...“ vypustil zo skutkovej vety výroku o vine, iii) v neprospech obvineného mu pričítal kvalifikačne podstatnú skutkovú okolnosť neuvedenú v obžalobe - „...obžalovaný svojím konaním porušil ustanovenie § 2 ods. 1 písm. b) zák. č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore...“. Porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom vo vzťahu k uplatneným námietkam namietal z dvoch odlišných dôvodov, a to jednak z dôvodu, že nebola zachovaná podstata totožnosti skutku medzi rozsudkom a obžalobou, jednak z dôvodu absencie odôvodnenia k súdom prvého stupňa vykonaným zmenám, úpravám a doplneniam výroku o vine oproti podanej obžalobe. Obvinený namietal, že súd vo vzťahu ku skutkom pod bodom 2 a 26 rozsudku súdu prvého stupňa vôbec nereagoval na jeho obhajobnú argumentáciu a v tomto zmysle poukázal na to, že vo vzťahu k týmto skutkom rozsiahlo vypovedal, pričom súd sa s uvedeným nezaoberal a nechal to bez povšimnutia. Uvedené namietal aj vo vzťahu ku skutku pod bodom 1 a 19 rozsudku súdu prvého stupňa. Obvinený tiež uviedol, že skutočnosť, že vo veci konajúce súdy úplne ignorovali jeho obhajobné námietky, v ňom vyvolali pochybnosť, že vo veci bol prejednávaný nestranným súdom. Obvinený k porušeniu základného práva na prejednanie veci nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru tiež poukázal, že okresný súd nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu, keď došlo opakovane k zrušeniu rozsudku súdu prvého stupňa odvolacím súdom.

Pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený podradil svoju dovolaciu argumentáciu, že súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku vo vzťahu ku skutku pod bodom 26 opiera o zápisnice z podania vysvetlení policajtov K. J. a S. I. z 29. júna 2005 na správnom orgáne okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Komárne, pričom uvedené zápisnice sú absolútne zhodné, očividne a nepochybne od slova do slova, s rovnakými gramatickými chybami a preklepmi skopirované, čo spôsobuje nezákonnosť týchto dôkazov.

K dovolaciu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) obvinený osobitne konajúcim súdom vytkol aj nesprávnosť právneho posúdenia vo vzťahu ku všetkým zisteným skutkom, a to z dôvodu nedostatku subjektu ako jedného z povinných znakov trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, keďže v čase spáchania skutkov kladených mu za vinu nemal a nemohol mať postavenie verejného činiteľa z dôvodu absencie prvku moci a prvku rozhodovania, pričom táto obhajobná námietka ostala v

celom konaní úplne bez povšimnutia. V súvislosti s uvedenou dovolacou argumentáciou poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach, sp. zn. 1 TdoV 14/2012, 1 TdoV 1/2015 a 5 To 11/2021.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Nitra podaním z 1. októbra 2024 konštatujúc, že skutočnosti uvádzané obvineným ako dovolacie dôvody sú nepreukázané a z toho dôvodu navrhol postup podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) na rozhodnutie o dovolaní 14. októbra 2024 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2024 v tom čase účinnom rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a JUDr. Marián Mačura.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku ak bol dovolacím súdom zistený dôvod dovolania podľa § 371, vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod opiera.

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku súčasne s výrokom uvedeným v odseku 1 dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd podľa okolností prípadu zruší aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ak je nezákonný len niektorý výrok napadnutého rozhodnutia alebo rozhodnutia súdu prvého stupňa a ak ho možno oddeliť od ostatných, zruší dovolací súd len tento výrok. Ak však zruší hoci len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Zruší aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku dovolací súd po zrušení napadnutého rozhodnutia alebo niektorého jeho výroku prikáže spravidla súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Po predložení spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) predbežne preskúmal podané dovolanie spolu so spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonom ustanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) a spĺňa nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Trestného poriadku). Zároveň bolo zistené, že dovolanie je dôvodné ohľadom dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keď k zásadnému porušeniu práva na obhajobu došlo tým, že krajský súd ako odvolací súd sa riadnym, preskúmateľným spôsobom nevysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami obvineného a ohľadom dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku z dôvodu, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, keďže obvinený nespĺňal podmienku špeciálneho subjektu verejného činiteľa vyžadujúcu ustanovením § 158 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. O dovolaní obvineného rozhodol dovolací súd na neverejnom zasadnutí s následným verejným vyhlásením rozsudku, pretože dôvody dovolania, ktoré bolo podané v prospech obvineného, sú zjavne preukázané a je zrejmé, že vytýkané nedostatky povedú k postupu podľa § 386 a § 388 ods. 1 Trestného poriadku (§ 382a Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok určený na nápravu v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia na úrovni riadneho opravného prostriedku. Dovolanie preto možno podať iba proti niektorým druhom súdnych rozhodnutí vydaných v trestnom konaní (sú výslovne uvedené v § 368 ods. 2 Trestného poriadku, pričom minister spravodlivosti môže podať dovolanie aj proti rozhodnutiam uvedeným v § 371 ods. 2 Trestného poriadku), a to iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Trestného poriadku a dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Trestného poriadku), pričom dovolací súd je viazaný uplatnenými vecnými dôvodmi dovolania (dovolaťelom vytýkanými chybami) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, resp. z iných, dovolaťelom neuvedených pochybení (§ 374 Trestného poriadku, § 385 Trestného poriadku). Dovolací súd pri náprave namietaných pochybení preskúmava v zásade tie nedostatky, ktoré boli preskúmané už v odvolacom konaní a neboli napravené odvolacím súdom, ako aj pochybenia spôsobené odvolacím súdom. Tomu zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a povinnosť obsahovo namietat' skutočnosti známe v pôvodnom konaní zakladajúce niektoré z dovolacích dôvodov najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku).

V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je nutné zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia, pričom však podľa vyššie citovanej zákonnej dikcie tohto ustanovenia dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť. V prípade tohto dovolacieho dôvodu dovolanie neslúži na revíziu skutkových zistení vykonaných súdom prvého stupňa a odvolacím súdom (to je možné len na základe dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), t. j. v dovolaní nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne a ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Zistený skutkový stav môže dovolací súd posudzovať len z pohľadu nesprávneho právneho posúdenia skutku v skutkovej vete meritórneho rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa alebo nesprávneho použitia iného hmotnoprávného ustanovenia (resp. právneho predpisu, ak má priamy vzťah k právnomu posúdeniu skutku), ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré je obsahom skutkovej vety meritórneho rozhodnutia a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. Teda vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete meritórneho rozhodnutia môže v dovolaní obvinený (rovnako tak generálny prokurátor) uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie však námietky skutkové (primerane R 57/2007-II., S 3/2011, R 47/2014-II., R 14/2015-III.).

Obvinený v podanom dovolaní, vo vzťahu k uvedenému dovolaciemu dôvodu predovšetkým namietal, že v skutkoch, ktoré mu boli v obžalobe prokurátora kladené za vinu, nekonal v pozícii verejného činiteľa. Teda vo vzťahu k právnomu posúdeniu jeho konania ako trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. namietal absenciu znaku základnej skutkovej podstaty tohto trestného činu, a to špeciálneho subjektu - verejného činiteľa s tým, že v čase spáchania skutkov kladených mu za vinu, nemal a nemohol mať postavenie verejného činiteľa z dôvodu absencie prvku moci a prvku rozhodovania.

Podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.

Podľa § 89 ods. 9 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. verejným činiteľom je volený funkcionár alebo iný zodpovedný pracovník orgánu štátnej správy a samosprávy, súdu alebo iného štátneho orgánu alebo príslušník ozbrojených síl, alebo ozbrojeného zboru, prezident Slovenskej republiky, súdny exekútor,

člen lesnej, vodnej, rybárskej alebo poľovníckej stráže, člen stráže prírody a osoba, ktorá má oprávnenia člena stráže prírody, ak sa podieľajú na plnení úloh spoločnosti a štátu a používajú pritom právomoc, ktorá im bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Pre trestnú zodpovednosť a ochranu verejného činiteľa sa podľa jednotlivých ustanovení tohto zákona vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou. Verejným činiteľom je aj funkcionár alebo iný zodpovedný pracovník orgánu činného v trestnom konaní iného štátu, orgánu Európskej únie alebo orgánu vytvoreného spoločne členskými štátmi Európskej únie, ak na území Slovenskej republiky vykonáva úkony trestného konania takého štátu alebo orgánu; na jeho ochranu podľa ustanovení tohto zákona sa vyžaduje, aby úkony trestného konania vykonával v súlade s medzinárodnou zmluvou alebo so súhlasom orgánov Slovenskej republiky.

Dovolací súd k tomu uvádza, že podľa ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. novembra 2016, sp. zn. 1 TdoV 17/2015 - R 48/2017) pojem právomoc verejného činiteľa použitý v legálnej definícii § 128 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v tom čase účinnom (táto je v zásade zhodná s legálnou definíciou tohto pojmu podľa § 89 ods. 9 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.) interpretačne vyžaduje prvok moci a rozhodovania, čo znamená mocenské rozhodovanie na právnom podklade uplatňované voči fyzickým alebo právnickým osobám, ktoré môžu byť takým rozhodnutím obmedzené na svojich (inak právnym poriadkom garantovaných) právach, pričom nemusí nevyhnutne ísť o formalizované rozhodovanie (vydávanie rozhodnutí s určitými procesne predpísanými náležitosťami a formou), vždy je však spojené so zodpovednosťou za uplatnenie právomoci (§ 128 ods. 1 druhá veta Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v tom čase účinnom, resp. § 89 ods. 9 druhá veta Trestného zákona č. 140/1961 Zb.).

Pokiaľ ide o posudzovanie toho, či obvinený mal podľa § 158 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. postavenie špeciálneho subjektu - verejného činiteľa, tak dovolací súd s poukazom na ustanovenie § 89 ods. 9 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. uvádza, že podľa tohto ustanovenia je nutné, aby boli splnené kumulatívne štyri základné podmienky, a to že daná osoba zastáva určitú funkciu či postavenie tam uvedené (okrem iného je v tomto ustanovení *expressis verbis* uvedený príslušník ozbrojeného zboru), podieľa sa na plnení úloh spoločnosti a štátu, používa pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená (tieto dve ďalšie podmienky sú v prípade funkcie riaditeľa obvodného oddelenia Policajného zboru nepochybne splnené) a posledná podmienka je, že pre trestnú zodpovednosť sa vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s právomocou a zodpovednosťou verejného činiteľa. V tomto ohľade je teda podstatné, či obvinený v skutkoch pod bodmi 2 a 26 rozsudku okresného súdu (vo vzťahu ku ktorým bol uznaný za vinného) prikázal podriadenému, aby konal tak, ako je uvedené v skutku pod bodom 2 pri výkone svojej právomoci, resp. či výkone svojej právomoci prikázal podriadeným, aby mu odovzdali doklady, ktoré zadržali a následne ich osobne prevzal a neoprávnene vrátil (skutok pod bodom 26). Môže sa zdať, že to vyplýva z toho, že obvinený prikazoval podriadeným, aby títo konali v rozpore so zákonom, resp. prikázal hliadke, aby mu zadržané doklady odovzdala a tieto následne mal neoprávnene vydať priestupcovi, a to všetko z pozície funkčne nadriadeného jemu podriadeným policajtom.

Z rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu však vyplýva, že pre to, aby sa mohlo konštatovať, že ide o právomoc, musia existovať obidve zložky, t. j. prvok moci (tento v danom v prípade bol prítomný, keďže obvinený bol nadriadený policajtom, ktorým dával pokyny z titulu svojho postavenia riaditeľa obvodného oddelenia PZ) a prvok rozhodovania. Prvok rozhodovania však v danej veci absentoval, keďže sa nerozhodovalo o konkrétnom práve alebo slobode určitej osoby, inými slovami aj ako nadriadený policajtom konajúcim v im pridelených veciach, obvinený nemal právomoc sám konať o konkrétnom práve alebo slobode určitej osoby. Podľa rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR nepostačuje v takom prípade len samotné postavenie či funkcia danej osoby, ale je nevyhnutné, aby zároveň išlo o rozhodovanie o konkrétnom práve, slobode či povinnosti určitej osoby. V tomto ohľade treba poukázať, že ak sa verejný činiteľ dopustí trestného činu zneužívajúc na to svoje postavenie, zamestnanie, funkciu, prístup k zdrojom a dôveru, ktorá mu bola zverená, nemusí sa dopustiť trestného činu verejných činiteľov; pokiaľ nespácha trestný čin v súvislosti s právomocou rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb a takéto rozhodovanie neobsahuje prvok moci a prvok

rozhodovania, jeho konanie nemôže byť kvalifikované ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa (rozsudok najvyššieho súdu z 25. apríla 2013, sp. zn. 1 TdoV 14/2012, obdobne rozsudok najvyššieho súdu z 19. novembra 2015, sp. zn. 1 TdoV 1/2015), resp. pre právnu kvalifikáciu podľa § 158 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. je z hľadiska objektívnej stránky potrebné, aby protiprávne konanie páchatel'a v postavení verejného činiteľa spočívalo priamo vo vykonávaní jeho právomoci, ktorá je zákonom daná orgánu verejnej moci, v štruktúre ktorého páchatel' pôsobí, a to spôsobom odporujúcim zákonu a nepostačuje teda porušenie služobných povinností, pokiaľ k tomu porušeniu nedošlo v rámci výkonu právomoci, ktorá má prvky rozhodovania a moci (rozsudok najvyššieho súdu z 19. novembra 2015, sp. zn. 1 TdoV 1/2015). Objektom trestného činu podľa § 158 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. je totiž záujem na riadnom výkone právomoci verejných činiteľov a na ochrane práv a povinností fyzických a právnických osôb.

Vzhľadom na tieto zistenia dovolacieho súdu ohľadom nesplnenia primárneho znaku skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. z pohľadu toho, že sa vyžaduje, aby sa činu dopustil špeciálny subjekt - verejný činiteľ, v prípade ktorého ustanovenie § 89 ods. 9 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. vyžaduje pre jeho trestnú zodpovednosť, aby bol trestný čin spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou, čo v prípade konania obvineného absentovalo, dospel najvyšší súd k záveru o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vo vzťahu k skutkom uvedeným pod bodmi 2 a 26 odsudzujúcej časti rozsudku okresného súdu.

K teoretickým východiskám uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku treba uviesť, že zo samotnej formulácie zákonného ustanovenia je zrejmé, že tento dovolací dôvod nie je splnený pri akomkoľvek porušení práva na obhajobu, ale zákon vyžaduje, aby bolo také právo porušené zásadným spôsobom. Takým zásadným porušením tohto práva je predovšetkým porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, resp. porušenie iných procesných ustanovení obdobného charakteru a závažnosti týkajúcich sa tohto práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru a čl. 50 ods. 3 Ústavy SR nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá tento dovolací dôvod. V tomto ohľade treba uviesť, že zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolacím súdom nie je naplnením tohto dovolacieho dôvodu, resp. porušením základného práva na prejednanie veci nestranným súdom.

Dovolateľ v podstate namietal, že ako súd prvého stupňa, tak ani odvolací súd sa relevantným spôsobom nevysporiadali so zásadnými obhajobnými námietkami vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 1, 2, 19 a 26, pričom zvýraznil najmä to, že vo vzťahu k týmto skutkom rozsiahlo vypovedal a vyjadroval sa k jednotlivým dôkazom, avšak okresný súd aj krajský súd sa s týmito riadne nezaoberal a nezareagoval na zásadné obhajobné argumentácie uvedené v odvolaní obvineného z 24. júla 2023.

Dovolací súd k tomu v prvom rade uvádza, že v dovolacom konaní pri náprave namietaných pochybení sa preskúmajú v zásade tie nedostatky, ktoré boli preskúmané už v odvolacom konaní a neboli napravené odvolacím súdom, ako aj pochybenia spôsobené odvolacím súdom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku) musí byť realizovaná v obsahu vyhotovenia konkrétneho meritórneho rozhodnutia, z ktorého musí byť zrozumiteľne a preskúmateľne zistiteľné, akým spôsobom súd vyhodnotil v trestnom konaní získané a vykonané dôkazy a ako dospel k svojmu rozhodnutiu, pričom v odôvodnení meritórneho rozhodnutia, ktorého predmetom je odvolanie procesnej strany, v tomto prípade obvineného, musí súd uviesť, ako sa vyrovnal s obhajobou a odvolacími námietkami. Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku je súd povinný uviesť, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto

výroky. Podľa ustálenej súdnej praxe súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04) a všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04) a ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06). Teda všeobecný súd je povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

Dovolací súd zo spisu zistil, že v prejednávanej veci sa krajský súd ako odvolací súd argumentačne nevysporiadal prakticky so žiadnou z podstatných odvolacích námietok obvineného uplatnených v odvolacom konaní vo vzťahu ku skutkom pod bodom 1 a 19 rozsudku okresného súdu. Pokiaľ sa súd v pôvodnom konaní riadnym a preskúmateľným spôsobom v meritórnom rozhodnutí nevysporiadal s podstatou odvolacej argumentácie obvineného, ide o porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom naplňujúce dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keďže obvinený ako strana konania nedostal relevantnú odpoveď na svoje zásadné, podstatné argumenty týkajúce sa posúdenia jeho viny/neviny či uloženého trestu, resp. ďalších výrokov meritórneho rozhodnutia. Jednou z základných zásad trestného konania je právo obvineného na obhajobu ustanovené v § 2 ods. 9 Trestného poriadku a táto zásada je rozvedená v Trestnom poriadku v ďalších ustanoveniach a zahŕňa okrem iného právo obvineného vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu a k dôkazom o nich a podávať opravné prostriedky (§ 34 ods. 1 Trestného poriadku), čomu zodpovedá povinnosť súdu k týmto vyjadreniam a podanému opravnému prostriedku a v ňom uvedeným podstatným argumentom zaujať jasné, zrozumiteľné a preskúmateľné stanovisko (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 16. mája 2024, sp. zn. 5 Tdo 6/2024). Uvedené sa vzťahuje aj na situáciu, keď je vyhlásený oslobodzujúci rozsudok podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku a obvinený podá odvolanie s tým, že žiada, aby bol oslobodený podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku. V prejednávanej veci takto krajský súd v odvolacom konaní nepostupoval, čo vyplýva z nasledujúcich skutočností.

Dovolací súd zo spisu zistil, že obvinený cestou obhajcu ako súčasť odôvodnenia odvolania z 24. júla 2023 vzniesol svoje skutkové a právne odvolacie námietky, ktoré podrobne rozviedol (č. l. 4102 - 4116).

Berúc do úvahy uvedené, nie je z dovolaní napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu zrejmé, prečo tento na podané odvolacie námietky relevantným spôsobom nereagoval, a to v zásade vo vzťahu k odvolacím námietkam týkajúcim sa skutkov pod bodmi 1 a 19 rozsudku okresného súdu. Krajský súd vo vzťahu k jeho prieskumnej činnosti v rozhodnutí uviedol:

„V odôvodnení napadnutého rozsudku, hoc stručne avšak v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku, súd prvého stupňa zrozumiteľne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä tých, ktoré si navzájom odporujú a tiež ako sa vyrovnal s obranou obžalovaného, s ktorými sa aj odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje a v podrobnostiach na ktoré ako na správne (vykonaným dôkazom opodstatnené a zákonu zodpovedajúce) poukazuje.“ V ďalšom sa krajský súd zaoberal len odvolacími námietkami obvineného vo vzťahu k skutkom pod bodom 2 a 26 rozsudku okresného súdu.

Najvyšší súd nespochybňuje právo odvolacieho súdu v prípadoch, keď obsahom odvolacích námietok obvineného sú skutočnosti, s ktorými sa už vysporiadal okresný súd, odkázať odvolateľa na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, keďže rozsudok súdu prvého stupňa a rozhodnutie súdu druhého stupňa predstavujú jeden celok, ale v tomto prípade k uvedenej situácii nedošlo, keďže obvinený v odvolaní namietal konkrétne skutočnosti, ktoré podľa neho okresný súd v rozsudku nevysvetlil a na

ktoré nedostal odpoveď - bolo teda úlohou krajského súdu ako odvolacieho súdu na tieto skutočnosti výslovne reagovať, resp. uviesť tie časti rozsudku okresného súdu, z ktorých vyplýva odpoveď na obvineným namietané skutočnosti. Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd ako odvolací súd sa preskúmateľným spôsobom nevyjadril k podstate odvolacích námietok obvineného vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 1 a 19 rozsudku okresného súdu. Berúc so úvahy uvedené zistenia dospel najvyšší súd k záveru, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naplnený bol.

Vo vzťahu k uvedenému dovolaciemu dôvodu obvinený tiež namietal skutočnosť, že v konaní nebola zachovaná totožnosť skutku medzi odsudzujúcim rozsudkom a obžalobou v podstate z dôvodu, že okresný súd doplnil do skutkových viet pod bodmi 2 a 26 podstatnú skutkovú okolnosť: „...obžalovaný svojím konaním porušil ustanovenie § 2 odsek 1 písmeno b) zák. č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore...“, ale aj že vypustil „...za účelom vylepšenia štatistiky...“, resp. ...nakoľko už v predchádzajúcom období vyvíjal na neho psychický nátlak formou možného prepustenia z PZ, ak nebude plniť jeho pokyny...“.

Vo vzťahu k uvedenej dovolacej námietke, ktorá bola vyhodnotená ako nedôvodná, najvyšší súd pripomína stabilnú právnu notoriету, že totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachované konanie alebo následok alebo sčasti konanie a sčasti následok. Vychádzajúc z uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že doplnením popisu skutku o konkrétne ustanovenie zákona o Policajnom zbore, ku ktorého porušeniu malo dôjsť konaním obvineného, resp. vypustením obvineným namietaných okolností skutku uvedených v obžalobe, nedošlo v konaní k narušeniu totožnosti skutkov uvedených v obžalobe oproti tým, z ktorých spáchania bol uznaný obvinený za vinného, keďže zostala zachovaná podstata konania kladeného za vinu obvinenému v obžalobe a súdy iba spresnili k porušeniu ktorého ustanovenia zákona malo dôjsť, resp. vypustili časť skutku, ktorá nebola dokazovaním preukázaná.

V prípade uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) porušenie zákona pri vykonaní dôkazov svojou povahou a závažnosťou musí zodpovedať porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru vzhľadom na charakter dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z toho treba opodstatnene odvodiť, že nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (R 24/2020-I.). Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení tohto dovolacieho dôvodu, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Mariana Marinescu proti Rumunsku z 2. februára 2010, č. 36110/03, Emen proti Turecku z 26. januára 2010, č. 25585/02, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku z 23. apríla 1997, č. 21363/93, 21364/93, 21427/93 a 22056/93, Visser proti Holandsku zo 14. februára 2002, č. 26668/95, Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu z 15. decembra 2011, č. 26766/2005 a č. 22228/06).

Vo vzťahu k uvedenému dovolaciemu dôvodu obvinený namietal, že súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku vo vzťahu ku skutku pod bodom 26 opiera o zápisnice z podania vysvetlení policajtov K. J. a S. I. z 29. júna 2005 na správnom orgáne okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Komárne, pričom uvedené zápisnice sú však absolútne zhodné, očividne a nepochybne od slova do slova, s rovnakými gramatickými chybami a preklepmi skopírované, čo spôsobuje nezákonnosť týchto dôkazov.

V prvom rade najvyšší súd uvádza, že uvedené obvineným namietané zápisnice z podania vysvetlenia

policajti K. J. a S. I. boli prečítané na hlavnom pojednávaní na základe návrhu obvineného, ktorý ich do konania predložil, pričom z odôvodnenia rozsudku okresného súdu, resp. napadnutého uznesenia krajského súdu vo vzťahu ku skutku pod bodom 26 vyplýva, že súdy pri ustáľovaní viny obvineného vychádzali v zásade z výpovedí svedkov K. J. a S. I. vykonaných v tomto trestnom konaní, ako aj z ďalších listinných dôkazov (teda v prípade prečítania podaných vysvetlení v priestupkovom konaní nešlo o výlučný alebo rozhodujúci dôkaz), keď konkrétne okresný súd na str. 26 uviedol: „Výkonaným dokazovaním bolo preukázané, že skutok v bode 26. obžaloby sa tiež stal. Zo spáchania skutku bode č. 26 je obžalovaný usvedčený najmä výpoveďou svedka K. J., čiastočne aj výpoveďou S. I., ich úradným záznamom o tomto prípade, so záznamami o podaní vysvetlenia uvedenými svedkami v priestupkovom konaní vedenom na ODI J. v priestupkovej veci Q. D.“

Z uvedeného je zrejmé, že skutkové závery okresného súdu ohľadne viny obvineného vo vzťahu ku skutku pod bodom 26 rozsudku neboli ani výlučne a ani v rozhodujúcej miere založené na zápisniciach o podaní vysvetlenia policajtov K. J. a S. I. na správnom orgáne (navyše išlo o dôkazy, ktoré boli vykonané na návrh obvineného, ktorý ich do konania predložil). Najvyšší súd teda mal za to, že tento dovolací dôvod naplnený nebol.

Zhrnutím dovolací súd uvádza, že na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že v súlade s § 386 ods. 1 Trestného poriadku je nutné vysloviť, že predmetným uznesením krajského súdu z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku bol porušený zákon v ustanoveniach § 89 ods. 9 a § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a v ustanoveniach § 2 ods. 9, § 168 ods. 1, § 176 ods. 2, § 180, § 285 písm. b) a § 319 Trestného poriadku v neprospech obvineného Ing. E. A. a z toho dôvodu aj zrušiť uznesenie Krajského súdu v Nitre z 25. januára 2024, č. k. 4To/78/2024-4163, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa 388 ods. 1 Trestného poriadku danému krajskému súdu prikázať, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V novom konaní bude musieť krajský súd ako odvolací súd opätovne prejednať a rozhodnúť o odvolaní obvineného podaného proti rozsudku okresného súdu a v rámci toho sa riadne a preskúmateľne vysporiadať s odvolacími námietkami obvineného vrátane toho, či je splnený znak špeciálneho subjektu (verejného činiteľa) vyžadujúceho ustanovením § 158 ods. 1 a § 89 ods. 9 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. berúc do úvahy skutočnosti uvedené v tomto rozhodnutí a písomné vyhotovenie meritórneho rozhodnutia vrátane odôvodnenia bude musieť obsahovať všetky zákonom predpísané náležitosti tak, aby podľa ustálenej súdnej praxe bola splnená požiadavka takého meritórneho rozhodnutia, ktoré dáva dostatočným a presvedčivým spôsobom odpovede na všetky relevantné otázky týkajúce sa predmetu súdnej ochrany, pričom podľa § 391 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku orgán, ktorému bola vec prikázaná, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci dovolací súd, a je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie dovolací súd nariadil. Ak bolo napadnuté rozhodnutie zrušené len v dôsledku dovolania podaného v prospech obvineného, nemôže v novom konaní dôjsť ku zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.